

tant straf til gerningsmanden og ikke mindst også en effektiv behandling af den samme for at forhindre gentagelse af voldtægter.

I 2001 blev straffen for voldtægt som sagt skærpet. Straffen for voldtægt og særlig grov voldtægt blev hævet fra 6 og 10 år til 8 og 12 år, og Socialdemokratiet støttede det forslag. Vi gik til valg på at skærpe straffen for grov vold og voldtægt, og det løfte indfrie vi efter folketingsvalget med støtten til forslaget.

Men som det også fremgik af debatten, så mente vi dengang, at forslaget haltedede på ét punkt. Forslaget medførte den meget uheldige ubalance og uforklarlige ubalance, at strafferammen for voldtægt mod en voksen blev 2 år højere end strafferammen for seksuelt misbrug af et barn. Det blev ændret, og med det ændringsforslag, som justitsministeren stillede, kunne vi støtte lovforslaget, for så kunne strafskærpelserne og ændringerne i strafferammerne både forklares og forsvares.

Et centralt punkt i lovforslaget fra Dansk Folkeparti er, at man er inde på bemærkninger om behovet for øget erstatning til ofre for voldtægt samt behovet for en række yderligere behandlingstilbud til voldtægts ofre.

Fra Socialdemokratiets side mener vi, at det er gode, men, kan vi også rolig sige, nye tanker fra Dansk Folkeparti, og der skal ikke herske nogen tvivl om, at hvis Dansk Folkeparti ikke lader sig tale på plads af regeringen i den her sag og det her spørgsmål, når det vedrører behandling til voldtægtsofre og erstatning efterfølgende, så har Socialdemokratiet et tilbud til Dansk Folkeparti her fra Folketingets talerstol:

Hvis Dansk Folkeparti virkelig mener, at man vil forstærke indsatsen over for ofre for voldtægt, og at man vil øge erstatningerne, og at man vil sørge for, at der eventuelt kommer en hurtigere sagsbehandlingstid, ja, så lad os sætte os sammen og sørge for, at det bliver til noget. Det behøver vi ikke mange analyser af. Vi kan så at sige gøre det med det samme. Der foreligger eksempelvis analyser af sagsbehandlingstiden ved det såkaldte Erstatningsnævn. Den er for lang. Vi kan lynhurtigt blive enige om at tilføre de nødvendige ressourcer, således at sagsbehandlingstiden kommer ned.

Lige så vel er vi klar til at diskutere spørgsmålet om bedre psykologiske behandlingstilbud til ofre for voldtægt. Det vil vi også gerne diskutere med Dansk Folkeparti, hvis Dansk Folkeparti denne gang mener det alvorligt. Vi har tidligere været ude i lignende diskussioner, hvor,

kan man rolig sige, Dansk Folkeparti har ladet sig tale til rette af regeringen. Hvis det ikke er tilfældet denne gang, og det håber vi – ikke mindst for voldtægts ofrenes skyld – så sætter Socialdemokratiet sig gerne sammen med Dansk Folkeparti og finder en løsning på de her sidstnævnte emner.

Men som sagt, det konkrete lovforslag kan Socialdemokratiet ikke støtte med den begrundelse, der her er fremført.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Ja, tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

For SF er det vigtigt, at vi løbende kontrollerer straffeloven, og om straffeloven fungerer, og derfor var vi også glade for, at vi i 1998 fik nedsat straffelovsudvalget, der så gennemgik hele straffeloven. Desværre brød regeringsgrundlaget jo igennem det resultat, som Straffelovrådet kom med, nemlig ved at regeringen i sit regeringsgrundlag forhøjede en lang række typer af straf uden at tage hensyn til Straffelovrådets store arbejde.

Før valget støttede SF Socialdemokraternes forslag om at forøge straffen for voldtægt fra 8 år til 10 år og fjerne den knap så skærpende del af straffen, men det blev ikke vedtaget. Vi stemte imod de generelle forhøjelser omkring vold og bl.a. også voldtægt, men det er ikke ensbetydende med, at vi ikke mener, at voldtægt isoleret set godt kunne bære en forøgelse af strafferammen.

Vi synes blot, at det er en smule useriøst, at Dansk Folkeparti så ganske, ganske kort tid efter, at strafferammen er forøget til 12 år, går ind endnu en gang og ser på, hvordan man så i øvrigt kan forøge straffen.

Kl. 14.10

Dansk Folkepartis forslag indeholder også et forslag om minimumsstraf. Det, der er hovedproblemet omkring minimumsstraf, er, at domstolene i den konkrete bedømmelse af sagen ikke kan bindes. Det er domstolene, der lytter til vidner, der lytter til offer, der lytter til den sigtede. Det er domstolene, der har den totale kompetence til at finde ud af, hvad det er for en straffebestemmelse, der i givet fald skal anvendes, og hvordan selve sagen skal dømmes.

Vi har jo erfaringer fra minimumsstrafferammer, især i voldtægtsager fra midten af 1970'erne, hvor det viste sig, at man i stedet for at bruge voldtægtsbestemmelsen gik ind og brugte be-